

שיר על השיחה

לקוטי שיחות חלק טו, פרשת תולדות, שיחה ג

מרת חנה גורארי', חב"ד טאמס ריווער

כשיצחק הזדקן - לא היה יכול לראות.
שואל רש"י: איך זה יכול להיות
שיצחק יסבול,
אם ה' ברך את יצחק בכל.

רש"י מביא שלשה הסברים:
הראשון בפסוק הקודם מוצאים.
מעשן העבודה-זרה של נשי עשו,
כהו עיניו.

אבל: בביתו של יצחק – נשי עשו לא גרו,
ואיך על עיניו הם השפיעו?
ולמה מאומה לא קרה
לעיניים של רבקה?

לכן מביא רש"י סיבה שנייה:
עיניו כהו כשהשמים נפתחו בעקידה
ודמעות המלאכים נפלו
לתוך עיניו של יצחק אבינו.

פירוש זה רחוק אמנם מפשוטו של מקרא,
אבל יש לו יתרון נפלא,
כי למרות שעניו חלשו מגיל שלשים ושבע,
היה עולה תמימה ולא התעוור בגלל דבר רע.

הסיבה השלישית היתה
 כדי שיעקב יטול את הבכורה,
 ויקבל את הברכות הראויות לו,
 בהקשיבו לרבקה אמו.

רק סיבה זו מסבירה את סדר המילים שבתורה:
 תחילה נאמר שיצחק רצה לברך את בניו כי זקן היה,
 ורק אחר כך כתוב שהוא לא ראה.
 אך לפי שאר הפירושים האחרים – התעורר יצחק לפני שזקן נהיה.

אבל פירוש זה הוא האחרון – כי זה לא יכול להיות אמת,
 שה' מנהל את העולם בצורה לא הוגנת.
 את יצחק ה' לא היה מצער,
 כדי שיהי' טוב למישהו אחר.

הרבה דרכים יש לה' כדי לפעול את רצונו,
 ה' היה יכול להגיד ליצחק שיברך את יעקב בנו,
 כי הוא הצדיק ולברכות הוא זכה,
 במקום עשו שלא התנהג בצורה יפה.

מהסיבה האחרונה
 יש ללמוד הוראה,
 עד כמה צריכים להיזהר,
 מלדבר לשון הרע על בן אדם אחר.

יצחק איבד את היכולת לראות במשך חמישים ושבע שנים,
 כי אפילו על עשו לא רצה ה' לדבר דברים רעים.
 יש כח אדיר לכל מה שאנחנו אומרים,
 להשפיל או להרים – המילים שלנו יכולים.
